

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 317/2024-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokácia GYŐRFI s.r.o., Francisciho 271/11, Tornaľa, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 26Up/1942/2023 z 29. februára 2024 za účasti zúčastnenej osoby spoločnosti 365.bank, a. s., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 26Up/1942/2023 z 29. februára 2024 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 26Up/1942/2023 z 29. februára 2024 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Banská Bystrica **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **713,96 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 1. mája 2024 a prijatou uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 317/2024-10 z 28. mája 2024 na ďalšie konanie v celom rozsahu domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému

súdu na ďalšie konanie a priznať mu finančné zadostučinenie vo výške 500 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v spore vedenom proti sťažovateľovi ako žalovanému okresný súd vydal platobný rozkaz, ktorým zaviazal sťažovateľa k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 3 269,98 eur s príslušenstvom a trovy konania. Platobný rozkaz bol sťažovateľovi doručený 2. januára 2024. Dňa 23. januára 2024 sťažovateľ doručil okresnému súdu odpor proti platobnému rozkazu, ktorý bol uznesením z 2. februára 2024 odmietnutý ako podaný oneskorene.

3. Proti uzneseniu o odmietnutí odporu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že poštou doručovanú zásielku určenú mu do vlastných rúk, ktorej obsahom bol platobný rozkaz, prevzal od poštového doručovateľa jeho otec [REDACTED], [REDACTED]. Túto zásielku odovzdal otec sťažovateľovi 17. januára 2024, pričom mu povedal, že ju prevzal v utorok 9. januára 2024. Keďže na súdom použitej obálke s červenou zvislou čiarou, ktorá nemá samo-prepisovací trhací štítok, nebol vyznačený žiaden dátum prevzatia, sťažovateľ nemal pochybnosti o tom, že je ešte v lehote na podanie odporu. Až z uznesenia súdu sa dozvedel, že jeho otec omylom prevzal za neho zásielku 2. januára 2024. Otec sťažovateľa nebol splnomocnený na preberanie zásielok určených do vlastných rúk sťažovateľa.

4. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol. V rámci dôvodov rozhodnutia uviedol, že platobný rozkaz bol sťažovateľovi doručený 2. januára 2024 a pätnásty deň pripadol na 17. január 2024. Sťažovateľ teda podal odpor oneskorene, ak ho podal až 23. januára 2024. K argumentácii sťažovateľa okresný súd uviedol, že sťažovateľ mal možnosť požiadať o odpustenie zmeškania lehoty spolu s podaným odporom, a v takom prípade by sa súd ním tvrdenými skutočnosťami zaoberal. Sťažovateľ to však neurobil a až v sťažnostnom konaní predložil súdu čestné vyhlásenie svojho otca z 2. februára 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu vrátane práva na prejednanie veci verejne tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Okresný súd zamietol jeho sťažnosť s arbitrárnym tvrdením o jej nedôvodnosti, pričom svoj záver oprel o tvrdenie, že sťažovateľ po zistení oneskorenia podania odporu nepožiadaval o odpustenie zmeškania lehoty. Sťažovateľ je toho názoru, že v prípade vady doručovania platobného rozkazu do vlastných rúk neprichádza do úvahy inštitút odpustenia zmeškanej lehoty. Ten totiž nie je opravným prostriedkom, ale osobitným procesným postupom, keď napriek „bezzvadnému“ rozhodnutiu súd voči nemu pripustí opravný prostriedok, ktorý bol zo subjektívnych (ale dôležitých) dôvodov na strane účastníka sporu podaný oneskorene. Ak však samotné rozhodnutie od jeho vydania až po jeho právoplatnosť vykazuje vadu (ktorou bola v tomto prípade vada v doručovaní), je prostriedkom nápravy sťažnosť, a nie žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty. Využitie inštitútu žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty prezumuje perfektnosť rozhodnutia, proti ktorému bol opravný prostriedok podaný oneskorene. V danom prípade však platobný rozkaz trpel vadou jeho doručovania, preto proti uzneseniu o odmietnutí odporu prichádza

do úvahy výlučne sťažnosť. Inak povedané, žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty je na mieste, ak došlo k vade na strane účastníka a sťažnosť je na mieste, ak došlo k vade na strane súdu.

6. Riadne doručenie platobného rozkazu je najdôležitejším predpokladom v celom procese rozhodnutia, keďže platobný rozkaz je vydávaný len na základe tvrdení žalobcu. Až jeho bezpodmienečným a riadnym doručením dôjde k založeniu práva sťažovateľa brániť svoje práva v riadnom konaní. Platobný rozkaz nebol sťažovateľovi do dnešného dňa riadne doručený, a preto nenadobudol právoplatnosť. Tvrdenie okresného súdu, že sťažovateľ nepožiadaval o odpustenie zmeškania lehoty spolu s odporom, je nelogické, keďže v čase podania odporu sťažovateľ nevedel, že lehota na podanie odporu odo dňa prevzatia zásielky jeho otcom už uplynula.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti upriamil pozornosť ústavného súdu na to, že v danom prípade bol vydaný platobný rozkaz v upomínacom konaní, na ktorý sa aplikujú ustanovenia zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZoUNEK“), vrátane spôsobu doručovania (§ 9 ods. 2 ZoUNEK). Sťažovateľ ako fyzická osoba nemá aktivovanú elektronickú schránku, preto mu súd doručoval platobný rozkaz na adresu uvedenú žalobcom, pričom z elektronickej doručenky, ktorá bola prijatá súdom 3. januára 2024 o 5:34:32 h, mal v zmysle § 30 ods. 4 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“) za preukázané, že sťažovateľovi bol platobný rozkaz doručený listinne 2. januára 2024. V zmysle § 30 ods. 5 zákona o e-Governmente údaje uvedené v elektronickej doručenke, ktorá bola potvrdená podľa ods. 3, sa považujú za pravdivé, kým nie je preukázaný opak. Ak sťažovateľ tvrdí, že platobný rozkaz mu nebol do dnešného dňa riadne doručený, a preto nenadobudol právoplatnosť, má povinnosť túto skutočnosť preukázať. Nestačí iba spochybnenie skutkových údajov obsiahnutých v listine, ale musí byť podaný taký dôkaz, na základe ktorého súd dospeje k záveru, že je prakticky vylúčené, aby nastali skutočnosti alebo prebehli skutkové deje, ktoré vyplývajú z verejnej listiny.

8. Tvrdenia otca sťažovateľa uvedené v jeho čestnom vyhlásení okresný súd považuje za zmätočné a špekulatívne, a tak ho nemožno považovať za dôkaz na vyvrátenie domnienky pri verejnej listine (elektronickej doručenke). Obrana sťažovateľa je založená len v rovine skutkových tvrdení (či už ide o prevzatie zásielky jeho otcom, alebo spoľahnutie sa na deň prevzatia zásielky), ale tieto skutočnosti nevyplývajú zo žiadneho dôkazu. Sťažovateľ nepreukázal, že mu platobný rozkaz nebol doručený 2. januára 2024. Pokiaľ tvrdil, že pochybil poštový podnik, mal možnosť obrátiť sa naň a tieto skutočnosti preveriť a predložiť o tom súdu relevantný dôkaz. Okresný súd považuje za účelové a ničím nepreukázané aj tvrdenie, že na použitej obálke s červenou zvislou čiarou, ktorá nemá samoprepisovací trhací štítok, nebol vyznačený žiaden dátum prevzatia.

9. Na záver okresný súd zdôraznil, že dôvodom, pre ktorý zamietol sťažnosť sťažovateľa, bola skutočnosť, že sťažovateľ nepodal včas odpor proti platobnému rozkazu, resp. podal odpor

oneskorene. Preto nesúhlasí s tvrdením sťažovateľa, že súd oprel napadnuté uznesenie o tvrdenie, že sťažovateľ mal možnosť požiadať o odpustenie zmeškania lehoty spolu s podaným odporom. Z argumentácie sťažovateľa sa však javí, že sťažovateľ mal pochybnosti o doručení danej zásielky už v čase podania odporu proti platobnému rozkazu.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

10. Zúčastnená osoba, ktorou je obchodná spoločnosť 365.bank, a. s., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, sa k ústavnej sťažnosti nevyjadrila.

III.3. Replika sťažovateľa:

11. Sťažovateľ vo svojej replike zotrval na svojich argumentoch uvedených v ústavnej sťažnosti. K stanovisku okresného súdu doplnil, že ak považoval čestné vyhlásenie jeho otca za zmätočné a špekulatívne, mal bližšie rozviesť, ktorá časť jeho obsahu, forma alebo predchádzajúci postup napĺňajú tieto známky. Okresný súd týmto preukázal, že jeho rozhodnutie nezaoberať sa spochybnením doručenia cez čestné vyhlásenie bolo z jeho strany arbitrárne. Taktiež zdôraznil, že okresný súd svoje tvrdenia o zmätočnosti a špekulatívnosti vyhlásenia otca sťažovateľa neuviedol v napadnutom uznesení, z čoho vyplýva, že toto bol skutočný dôvod, ktorý ho viedol k zamietnutiu sťažnosti. Doplnil, že čestné vyhlásenie vystavuje jeho otca priestupkovej a trestnej zodpovednosti za jeho obsah a nevidí dôvod, prečo by v súlade s čl. 15 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nemohol byť použitý.

12. Sťažovateľ spochybnil tvrdenia okresného súdu, podľa ktorých mal namiesto čestného vyhlásenia zabezpečiť iný dôkaz od poštového podniku, ktorým by potvrdil, že zásielku prevzal jeho otec. Sťažovateľovi nie je známy postup, ktorým by mu ako adresátovi pri hybridnom doručovaní bol poštový podnik povinný čokoľvek potvrdzovať. V praxi nie je možné očakávať iný výsledok dožiadania poštového doručovateľa než ten, že z ich počítačového systému potvrdia, že zásielka bola doručená. Postup zrejme nie je známy ani okresnému súdu, keďže neuviedol, ako konkrétne by mal prebiehať dopyt na poštového doručovateľa a aký konkrétny výstup z toho možno očakávať. Naopak, okresnému súdu nič nebránilo skúmať splnenie procesných podmienok podľa § 185 ods. 3 CSP, medzi ktoré patrí aj doručenie (na podnet vyplývajúci z čestného vyhlásenia), a to tak, že by si od poštového doručovateľa zabezpečil podpis, oproti ktorému bol doručený platobný rozkaz, a porovnal ho s podpisom sťažovateľa, napr. zo systému REGOB, najmä v kontexte ústavno-právnej otázky toho, že pri zjednodušených konaniach, medzi ktoré patrí aj upomínacie konanie, je doručovanie najdôležitejšou právnou skutočnosťou.

IV.

K ústnemu pojednávaniu

13. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o tom, že okresný súd napadnutým uznesením, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti rozhodnutiu o odmietnutí odporu, porušil jeho práva, pretože dané rozhodnutie odôvodnil arbitrárne a vôbec sa nevysporiadal s jeho sťažnostnou argumentáciou.

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy (IV. ÚS 77/02) a súčasne, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

16. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

17. Napadnuté uznesenie však podľa názoru ústavného súdu tieto atribúty nespĺňa. Z obsahu spisového materiálu, ako aj z dosiaľ zhrnutého stavu veci vyplýva, že okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom odmietol odpor sťažovateľa ako oneskorene podaný. Sťažovateľ v rámci sťažnostného konania argumentoval, že platobný rozkaz prevzal od poštového doručovateľa jeho otec, ktorý nebol splnomocnený na preberanie zásielok určených do vlastných rúk sťažovateľa. Keďže sťažovateľovi bol oznámený nesprávny dátum prevzatia zásielky, odpor podal oneskorene, avšak v domnienke, že lehotu na jeho podanie zachoval. K svojej sťažnosti pripojil aj čestné vyhlásenie svojho otca. Sťažovateľ v podstate žiadal o preskúmanie správnosti a zákonnosti procesu doručenia platobného rozkazu do jeho vlastných rúk. Okresný súd sťažnosť sťažovateľa zamietol s tým, že odpor bol preukázateľne podaný oneskorene a k námietkam sťažovateľa uviedol iba to, že sťažovateľ mal možnosť požiadať o odpustenie zmeškania lehoty spolu s podaným odporom, a (iba) „*v takom prípade by sa súd uvedenými skutočnosťami zaoberal*“, čo však sťažovateľ neurobil.

18. So záverom, že okresný súd by sa bol zaoberal námietkami sťažovateľa iba v tom prípade, ak by spolu s odporom podal žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty, sa nemožno celkom stotožniť. Ako totiž vyplýva z poučenia okresného súdu, ktoré bolo obsahom uznesenia vyššieho súdneho úradníka (ako aj z § 239 ods. 1 CSP), proti takému rozhodnutiu je prípustná sťažnosť a iba v sťažnostnom konaní je možné brániť sa proti záveru, ktorý viedol okresný súd k odmietnutiu odporu; teda v danom prípade proti záveru o oneskorenosti jeho podania. Posúdenie skutočnosti,

či bol alebo nebol odpor podaný oneskorene, bolo v tomto prípade účelom sťažnostného konania a predpokladom na prijatie tohto záveru v kontexte sťažnostných námietok aj skúmanie správnosti procesu doručovania platobného rozkazu do vlastných rúk. Sťažovateľ, rozporujúc proces doručovania, bol toho názoru, že jeho tvrdenia, ako aj predložené čestné vyhlásenie majú relevanciu vo vzťahu k posúdeniu tejto otázky. Okresný súd sa však s jeho argumentáciou vôbec nevysporiadal. Ak ju považoval za irelevantnú, mal v rámci napadnutého uznesenia uviesť dôvody, pre ktoré neobstojí a odôvodňuje zamietnutie sťažnosti, resp. v opačnom prípade uviesť dôvody, pre ktoré je sťažovateľom predkladaná argumentácia opodstatnená [čo by viedlo k zrušeniu alebo zmene rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka (§ 250 CSP)].

19. Na túto povinnosť okresný súd rezignoval a na zdôvodnenie svojho rozhodnutia bez hlbšieho skúmania predostretých námietok uviedol nevyhnutnosť podania žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty (a to v situácii, keď bolo spochybnené, či bol sťažovateľovi platobný rozkaz vôbec doručený). Obsahom uznesenia sudcu okresného súdu nie je reakcia na zásadné námietky sťažovateľa sústredené do jeho sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, ktorými spochybnil proces doručovania platobného rozkazu, ktorý mu mal byť doručený do vlastných rúk. Obsah tejto námietky relevantne spochybňoval proces doručovania platobného rozkazu, na základe ktorého bol sťažovateľ zaviazaný k povinnosti zaplatiť pohľadávku žalobcovi, a teda opodstatňoval osobitné vysporiadanie sa s ňou okresným súdom. Keďže sa tak nestalo, ústavný súd hodnotí napadnuté uznesenie okresného súdu ako nepreskúmateľné a nezodpovedajúce požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

20. Zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia (chýbajúcu odpoveď na kľúčovú námietku sťažovateľa) nemožno napraviť ani tým, že súd (jeho predseda, resp. zákonný sudca) v konaní pred ústavným súdom chýbajúcu argumentáciu doplní, pretože takéto doplnenie sa realizuje mimo rámec súdneho konania. Otázku riadneho doručenia platobného rozkazu do vlastných rúk a v rámci nej (i)relevantnosť námietok sťažovateľa, resp. listinných dôkazov, ktoré predložil do sťažnostného konania, nemôže zodpovedať ústavný súd, ale iba všeobecný súd, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom, nevykonáva dokazovanie, ale je ochrancom ústavnosti.

21. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd svoje závery ústavne súladným spôsobom neodôvodnil, v dôsledku čoho došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

22. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie vecí okresnému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2 výroku nálezu). Okresný súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

23. Nad rámec uvedeného v súvislosti s uznesením ústavného súdu sp. zn. IV ÚS 224/2018 z 22. marca 2018 (ZNaU 62/2018) týkajúcim sa opustenia zmeškania lehoty pri fikcii doručenia ústavný súd poznamenáva, že pri doručovaní platobného rozkazu žalovanému je fikcia doručenia vylúčená (k tomu Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. vydanie.* Praha : C. H. Beck, 2022. s. 451 a 452.).

VI. Primerané finančné zadost'učinenie

24. Ústavný súd môže v zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie ústavnej sťažnosti, priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie.

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti požadoval priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 500 eur. Podľa názoru ústavného súdu vyslovením porušenia práv sťažovateľa v spojení so zrušením napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátením veci na ďalšie konanie bola ujma, ktorá sťažovateľovi vznikla, dostatočne kompenzovaná. Preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovet (bod 4 výroku nálezu).

VII. Trovy konania

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde z titulu trov právneho zastúpenia náhradu trov konania vo výške 713,96 eur (bod 3 výroku nálezu).

27. Pri výpočte výšky náhrady trov ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania tak, ako si ju uplatnil, za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti), pričom základná sadzba odmeny za úkon právnej služby je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur.

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu